

# Halina

Actrice Halina Reijn (32) schrijft iedere week - exclusief - in Viva over haar leven.

## Nier

### Ik word steeds verliefder op mijn studenten



Zoals ik al eerder schreef, ben ik aan het lesgeven. Een heel nieuw hoofdstuk in mijn loopbaan. Na een onrustige nacht begeef ik me naar het gebouw van Toneelgroep Amsterdam, waar ik voor het eerst oog sta met mijn leerlingen.



IK WIL ZE  
WAARSCHUWEN  
VOOR EEN  
ONGELUKKIG LEVEN,  
SMACHTEND  
NAAR EEN ROL

Van mijn vaste werkgever Toneelgroep Amsterdam kreeg ik de opdracht een workshop te geven aan leerlingen uit het derde jaar van de toneelschool. Met angst en beven loop ik het leslokaal in, script in de trillende hand, vol onzinnige gedachten over klierende leerlingen en totale onkunde mijnerzijds.

Binnen enkele minuten wordt mijn ademhaling rustiger en blijken de monsters die ik in mijn hoofd gecreëerd heb brave studenten die vol enthousiasme vragen stellen over het vak acteren. Nog een beetje onwennig in mijn rol van docent geef ik mijn eerste opdracht en voor ik het weet staan twee meisjes op de 'vloer' uit te beelden wat ik zójuist verzonnen heb. Nu waan ik mij God in mijn eigen universum. Ik kan deze mensen sturen en begeleiden, ik kan ze de afgrond in praten of een berg op duwen. Zaak dus voorzichtig en weloverwogen te werk te gaan.

In de pauze eten we een macrobiotische lunch. Omdat acteurs niet snel geneigd zijn goed voor zichzelf te zorgen, heeft onze baas bedacht dat er ten minste een keer per dag gezond en warm gegeten dient te worden. Aan de lange tafel in de kantine zitten acteurs die mijn leerlingen alleen kennen uit het theater, de bioscoop of van de televisie. Vanachter hun bord zien ik ze gluren naar de Fedja van Huëts, Jacob Dervigs en Barry Atsma's van deze wereld. Plotseling zie ik mezelf staan aan een bar, toen ik auditie ging doen op de Toneelacademie Maastricht. Met kloppend hart bestelde ik een kopje koffie in café Des Artistes op het Vrijthof. Ik dacht: in Des Artistes zitten alle artiesten. Daar loopt Pierre Bokma arm in

arm met Monique van de Ven en zit Mary Dresselhuys een krantje te lezen. Maar de bar was leeg op een paar toeristen na.

Naarmate de dag vordert, word ik steeds verliefder op mijn studenten. Het is ontroerend om te zien hoe ze aarzelend de scènes proberen te spelen uit het stuk 'Angels in America', waar we aan werken. Tussendoor vertellen ze over wat ze hopen te bereiken als ze straks hun diploma op zak hebben. Niet zo lang geleden wijdden Pauw en Witteman een item in hun show aan de werkloze acteur in Nederland. De Volkskrant publiceerde shockerende cijfers: niet meer dan drie procent van de afgestudeerde acteurs zal op lange termijn werk vinden. Door 'Idols', 'X Factor' en de algehele obsessie met roem wil iedereen tegenwoordig een 'ster' worden. Maar er is nauwelijks ruimte op de arbeidsmarkt. Mijn leerlingen lijken zich daar in het geheel niet van bewust. Ze koesteren hun toekomstdromen. Ik wil ze waarschuwen voor een ongelukkig leven, wachtend naast de telefoon, smachtend naar een rol, de onzekerheden van een zogenaamd hard bestaan, maar doe het niet. Ik zeg: "Met een beetje mazzel worden al je fantasieën realiteit. Kijk maar naar mij."

"En dan ben je nog steeds niet gelukkig," lacht een meisje.

"Precies!" zeg ik en vraag me stilletjes af of ik een ongelukkige indruk maak.

"Het is een loterij, maar je kunt er wel voor zorgen dat je heel veel loten koopt," besluit ik de les, niet helemaal zeker van wat ik daar mee wil zeggen. Als een soort Mary Poppins verlaat ik het gebouw, in mijn sas met mijn nieuwe functie. ●